

[Alfred Jensen.]

skal have pengene, først skal foretage modregning i deres skat. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen også vil tage sig af sager af den art, for det synes mig, at denne trafik bør stoppes.

Jeg forstår, at der bliver udvalgsbehandling om dette lovforslag, og jeg vil da foreslå, at man drager omsorg for, at de penge, der her er tale om at give til 65-årige, skal udbetales til dem, hvorefter de pågældende selv må skønne, om det er rimeligt, at de indbetaler dem til skattevæsenet, eller de vil bruge dem til beklædning, bohave, eller hvad de nu ellers kan anvende dem til.

Denne lille tilføjelse synes jeg man bør gøre, men i øvrigt er jeg tilfreds med lovforslaget. Jeg håber altså, dette kan rettes, så at alle de pågældende kan være tilfredse.

Finansministeren (Kampmann): I anledning af det sidst rejste spørgsmål vil jeg sige, at det ikke altid er så godt at lade skatteyderne selv skønne, om de vil betale eller ej. Hvis man gjorde det, ville der ikke komme mange penge ind; men hvis det ærede medlem vil give mig navnet på den pågældende skatteyder, kan vi jo se på sagen.

I øvrigt vil jeg gerne takke for den almindelige tilslutning til dette lovforslag. Det glæder mig, at det møder tilslutning fra alle sider, også fra dem, der kritiserede sparebeviserne, dengang vi udstedte dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Per Hækkerup: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om pension og hjælp til enker m. fl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 131, fremsættelsen i tidenden sp. 40).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Edel Saunte: Det nu fremsatte lovforslag er praktisk taget identisk med det forslag, vi behandlede i slutningen af sidste folketingsår, og jeg skal derfor i det store og hele med hensyn til selve lovforslaget henvise til de bemærkninger, jeg fremsatte dengang.

Jeg ønsker dog på ny at præcisere, at det er min opfattelse, at hovedformålet med støtte til enker og enlige kvinder må være at skaffe dem ind i et produktivt arbejde, så de fremtidig er i stand til ved deres egen virksomhed at forsørge både sig selv og børnene. Det er klart, at der vil være en række undtagelsestilfælde, både af aldersmæssige og af helbredsmæssige grunde, og hvor der er tale om en stor børneflokk, men i det store og hele mener jeg, man stedse bør holde sig for øje, at disse kvinder hjælpes bedst ved, at man skaffer dem en uddannelse og et erhverv.

Siden fremsættelsen af det tilsvarende lovforslag sidste folketingsår er den endelige betænkning om problemerne omkring en almindelig enkepension blevet offentliggjort, og jeg går ud fra, at vi i udvalget får lejlighed til at drøfte en række af de problemer, der er rejst i denne betænkning.

Jeg skal særlig pege på det forslag, der fremsættes i betænkningen om en rådgivning til enligblevne kvinder, enten de har børn eller ej. Det er min erfaring, at enker og fraskilte kvinder er meget ukendt med mange af de hjælpemuligheder, der findes. De er kun i ringe udstrækning vidende om sociallovgivningen, skifteregler og meget andet, og jeg tror, man mange gange for langt mindre penge ville være i stand til at hjælpe disse kvinder i gang ved en effektiv rådgivning i stedet for ved en langvarig understøttelse. Jeg skal også pege på, at betænkningen beskæftiger sig med spørgsmålet om en understøttelsesform for separerede eller fraskilte kvinder, der har samme alder som dem, der hjælpes gennem enkelovsforslaget. Jeg er ganske klar over, at der kan være visse betænkeligheder ved at give disse kvinder ret til pension, fordi pensionen i praksis kan være en pension til manden og ikke en pension til kvinden, og det er jo ikke tanken; det skulle være en hjælp i de tilfælde, hvor manden ikke er i stand til at betale. Der er også en række tilfælde — jeg tænker f. eks. på kvinder, som har været gift med folkepensionister